

DREMPELVREES

En weer sta ik voor een deur. Ik voel de aarzeling: zal ik wel of zal ik niet naar binnen gaan. Wat tref ik aan. Eigenlijk weet ik wat ik aan zal treffen. Nee, ik weet het niet precies. Maar ik denk een vermoeden te hebben over degene die aan die andere kant is. Ik aarzel. Zal ik wel, zal ik niet.

De moed zinkt me in de schoenen. Ik wil hier niet naar binnen, ik wil even niet. Ik weet, dat het me pijn zal doen. Ik zal me ongemakkelijk voelen. Ik zal niet weten, niet weten wat te zeggen, niet weten of wat ik zeg, wel is wat gezegd moet worden. Soms is er niks te zeggen. Of niks meer te zeggen. En soms is er alleen maar te zwijgen. Soms is het zwijgen zwaar en is praten, waarover dan ook, in ieder geval iets. Het verplaatst lucht, het maakt geluid en het lijkt wel of er iets wordt gedaan. Maar wat zit ik dan eigenlijk te doen? Als ik zit te zwijgen, bedoel ik?

Anderen lopen naar binnen, leggen de was terug in de kast, ruimen de kamer op, geven eten, wassen iemand, doen iets tastbaars, schrijven in het dossier wat ze hebben gedaan, hoe lang ze aanwezig waren, hoe ze deze mens hebben aangetroffen. 'Mevrouw sliep', 'meneer had koorts', staat er soms in het rapport. 'Mevrouw dronk wat thee', 'meneer heeft goed gegeten'. De tijd staat erbij, soms vijf minuten, soms wat langer, vaak korter. En ik? Wat schrijf ik op? 'Mevrouw praat over haar leven?' 'Meneer voelt zich zo eenzaam'? Ze zeggen tegen me: 'We willen wel met jou ruilen, jij hebt alle tijd om te zitten en wat te praten.' Maar volgens mij bedoelen ze: 'Wat doe jij nou eigenlijk?'.

Tja – wat doe ik eigenlijk? Ik zit en luister, ik zit, luister en praat en ik ben er. Ik houd iemands hand vast. Ik luister naar het verhaal van het leven. Ik ben aanwezig. En dat is niet altijd gemakkelijk. Want wat doe ik nou helemaal? En wat ik doe, doet dat er wel iets toe? Is het eigenlijk wel van belang dat ik er ben? Wat tref ik aan? Een mens met vragen, soms zelfs soms overspoeld door vragen, soms bijna verslagen, maar altijd een mens in het leven, het leven in al zijn facetten, het onvoorstelbare boeiende van het leven. Maar als dat dan zo is, waarom aarzel ik dan? Waarom wil ik deze deur voorbij lopen, niet naar binnen gaan, vooral niet naar binnen gaan? Ik wil het verdriet, de pijn, het gevecht niet meer zien, niet meer horen, niet meer ruiken, niet meer meevoelen. Ik wil zonneschijn en eenvoud, frisse zeewind en meeuwengekrijs. Ik wil vrolijk kinderlachen in mijn oren en speelgoed om over te struikelen. Ik wil geen verhalen van verdriet en pijn, van afscheid, loslaten, alleen zijn. Ik wil niet empathisch zijn. Ik ben moe van empathie, ik heb genoeg van empathie. Ik wil niet aanwezig zijn.

En toch weet ik: ik zal hier naar binnen gaan, zal aanwezig zijn, met heel mijn hart en ziel. En ik zal alles horen: het verdriet, de angst, de eenzaamheid, de vermoeidheid, het oud en der dagen zat zijn, het verlangen naar degenen die er, soms al zo lang, niet meer zijn. Mijn voeten zijn al in beweging voor ik de gedachte heb geformuleerd.

Natuurlijk zal ik opnieuw naar binnen stappen. Iedere keer opnieuw. Ik zal iedere keer bij weer een andere deur staan, weer die aarzeling voelen, weer mezelf die vraag stellen. En dan toch naar binnen gaan. De aarzeling blijft, de moed verzamelt zich en ik stap, net als al die andere keren, naar binnen.

Mw. Hilda Schipper-Baptist,
Humanistisch geestelijk verzorger AGWildervanckhuis (Veendam)